МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ·РУСЕ'77

ПЪРВИ КОНЦЕРТ

НА СОФИЙСКАТА ДЪРЖАВНА ФИЛХАРМОНИЯ

Той беше изнесен на 26 III под диригентството на Димитър Манолов — Симфония № 3 „Устреми" от Александър Райчев, и на Михаил Ангелов — „Стабат матер" от Росини.

Третата симфония на Райчев е произведение, което се вложи в нашето музикално познание. Тя е носител на онези основни стилови белези, присъщи на творчеството на композитора: единство на драматургичното мислене, непрекъснатост и динамичност в изграждането на цикъла, подбор на музикален материал с възможности за симфонично развитие. При това отделните части, обединени в една монолитна структура (симфонията се изпълнява без прекъсване), са изградени в едно, общо взето бързо, напористо темпово означение — в сферата на алегро.

Такъв вид симфонична драматургия изисква от изпълнителя стремеж да се чисти по-детайлно, да се подчертават различните смислови и образни характеристики на епизодите, създаващи вътрешен контраст при взаимодействието помежду си. Софийската филхармония, ръководе на от своя главен диригент, в общи линии представи творбата стилно, подчертавайки именно тази тенденция към непрекъснати динамични изграждания, за която стана дума по-горе. Онова, което можеше да се иска от интерпретацията на Манолов, бе ше детайлното разчленение на симфоничното развитие и една концепция „за дадения момент на звучене" в рамките на цялото. Именно оттук, струва ми се, дойде и впечатлението за липса на завършеност при изграждането и съпоставянето на отделните образни сфери, които бяха „подведени" под общия знаменател на „устремност" в характера на произведение то.

Втората част на концерта представи ораторията „Стабат матер" (1842) от Джоакино Росини — произведение, което рядко се изпълнява у нас; един особен тип ората рия, която се подчинява по-скоро на законите на операта драматургия, отколкото на хорово-симфоничните. В нея е изключително развито вокалното начало — хор и солисти — за сметка на оркестъра, който почти в цялото произведение изпълнява съпровождаща функция.

Преди всичко се откроиха широко разгърнатите солистични партии — образци на италианското бел-канто. Солистите Василия Папантониу — Гюзелева, Нели Божкова, Димитър Веров и Павел Герджиков бяха добре комплектувани като ансамбъл, което особено проличи в съвместната им изява в двата квартета. Силно впечатление направи Нели Божкова — един меццосопран с отлична техника, която изпълни своята Каватина майсторски, зрял, с богати темброви нюанси. Павел Герджиков показа възможностите си и за интензивна драматична изява — Ария — и особено в речитатива с хора, който беше един много емоционално въздействуващ момент от общото изпълнение. Към това трябва да прибавим и финала на ораторията — сопран и хор, — в който Василия Папантониу—Гюзелева ни убеди в сериозните си музикантски качества.

Хор „Дунавски звуци" се представи на завидно изпълнителско равнище със стилното си звукоизвличане и силния емоционален заряд при интерпретацията на отделните части.

Голямата заслуга за въздействието, което имаше прозвучалата творба върху публиката, безспорно е на Михаил Ангелов — диригент, който явно беше „в свои води", с ясна концепция за всички технически и художествени изисквания за цялостното логично изграждане на тази крупна форма и за нейното достойно представяне.

Екатерина ДОЧЕВА